அந்தநாளும் வந்திடாதோ!

ஸ்ரீ. உ. வே வித்வான், ந்யாய சிரோமணி, சொல்வேந்தர்,
பிள்ளைலோகம்

ஸ்ரீதலசயனத்துறைவார்

வாழ வைக்கும் வைணவம்: ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தை 'ஸத்ஸம்பிரதாயம்' என்று கற்றுணர்ந்த பெரியோர்கள் கூறுவார்கள். அரிது அரிது மானிடராய்ப் பிறப்பதரிது! அந்தணராகப் பிறப்பது அதைவிட அரிது! ஸ்ரீவைஷ்ணவராகப் பிறப்பது அதைவிட அரிது! பல பிறப்புகளில் ஸ்ரீமந் நாராயணனிடம் பக்தி கொண்டிருந்தால்தான் ஸ்ரீ வைஷ்ணவராகப் பிறக்கமுடியும்! ஸ்ரீ வைஷ்ணவராகப் பிறந்து விட்டால், அவரிடம் பகவானின் பேரருள் இருக்கிறது என்பதை நன்கு அறிந்து கொள்ளலாம். இயற்கையாகவே தெளிந்திருக்கும் அறிவைக் கலக்கி, மனத்தை மாற்றி மனிதனை வழியல்லாத வழியில் இழுத்துச் சென்று இக்குத் தெரியாத காட்டில் விட்டிட்டு, ஓடி மறையும் சமயங்களும் இருக்கின்றன.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவம் அப்படிப்பட்டதன்று; மனிதனுக்கு நல்லுரை புகட்டி, அன்பு கலந்த அறநெறியில் இட்டுச்சென்று எந்நாளும் பகவானிடம் பக்தி கொண்டு இன்பமாக வாழவைக்கக்கூடியது. எனவே அனைவரையும் வாழவைப்பது ஸ்ரீ வைஷ்ணவமே!

வரம்பு மீறாத வைணவம்: ஸ்ரீ வைஷ்ணவம் பகவானைப் போன்றது; அழிவில்லாதது. பகவானோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டது. திவ்ய தேசங்கள், அருளிச் செயல்கள், ஸ்தோத்திரங்கள், அப்பொழுதுக்கப்பொழுது ஆராவமுதமாக விளங்கும் ஆசாரியர்களின் வியாக்யானங்கள் ஆகிற செல்வங்களைப் பெற்றுச் சீரும் சிறப்புமாக விளங்குவது; நம்மாழ்வார், நாதமுனிகள், எம்பெருமானார் (ஸ்ரீராமாநுஜர்) மணவாள மாமுனிகள் போன்ற மஹாசாரியர்களால் கண்ணிமைபோல் காப்பாற்றி வளர்க்கப்பட்டு, இப்போதிருக்கும் மஹான்களால் (ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பெரியோர்களால் வரம்புக்கு உட்பட்டு வளர்ந்து காப்பாற்றப்பட்டு விளங்குவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவமே.

சொல்வன திருந்தச் சொல் : ஒவ்வொருவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவராகப் பிறந்துவிட்டால் மட்டும் போதாது; அதற்குரிய பழக்க வழக்கங்களையும், தொன்றுதொட்டு வரும் முறைகளையும் கடைபிடிக்க வேண்டும். நாட்டில் சொல்லுவதெல்லாம் சொல்; பேசுவதெல்லாம் பேச்சு என்றிருந்தாலும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்தில் ஊறியவர்கள் பேசும் பேச்சே இனிமையானது; சுவை நிரம்பியது இக்காலச் சிறுவர்களிடமும், (ஏன்? ஒன்றுமறியாத சில பெரியோர்களிடமும்) ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கே உரிய இனிய சொற்களை எதிர்பார்க்க முடியவில்லையே! நாம் அடிக்கடி பயன் படுத்தும் சொற்களையேனும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ முறைக்குச் சேர திருந்தச் சொல்லவேண்டாமா? இதோ! நீங்கள் பல முறை செவியுற்ற சொற்கள்! காணீர்! கண்டு மனம் கொள்வீர்!

தண்டம் ஸமர்ப்பித்தல் : தன் மகனோடு வரும் ஒரு ஸ்வாமி, அறிவு, வயது, அநுபவங்களால் முதிர்ந்து எதிரில் வரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவப் பெரியோரைக் கண்டார். 'மகனே! இவரை வணங்கு' என்றார்; மகன் மிகவும் அதிகமாகப் படித்துவிட்டபடியால், உடம்பை வளைப்பது அவமானச் செயல் என்று எண்ணி தன் மோவாயில் கையை வைப்பது போல் காட்டி வணக்கத்தைத் தெரிவித்தான். தந்தைக்குக் கோபம்! 'கீழே விழுந்து ஸேவி' என்றார். மகனும் தந்தைக்காக ஓரளவு அவ்வாறே செய்தான்.

ஸேவித்தல், வணங்குதல், நமஸ்கரித்தல் ஆகிய சொற்கள் வழங்கப்பட்டாலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுள் ஒருவரை ஒருவர் ஸேவிப்பதற்குத் 'தண்டம் ஸமர்ப்பித்தல்' என்றே பெயர். ஒரு (பெரிய) கொம்பினைத் தரையில் போட்டால், அது அடிமுதல் நுனிவரை பூமியில் பட்டுக் கிடக்கும். அதுபோல் உடல் முழுதும் தரையில் படுமாறு, கால்களையும் கைகளையும் நீட்டிப் படுத்து வணங்கவேண்டும். இதுவே 'தண்டம் ஸமர்ப்பித்தல்' எனப்படும். தண்டம் என்ற ஸம்ஸ்க்ருதச் சொல்லுக்கு கொம்பு அல்லது தடி என்று பொருள்.

அமுது செய்க : நம்முடைய க்ருஹத்திற்கு (இல்லத்திற்கு) ஒரு ஸ்வாமியை அழைத்து, உணவு உட்கொள்ளச் செய்யவேண்டும் என்று நினைத்தால், அவரைத் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து, 'ஸ்வாமி எழுந்தருளி அமுது செய்திட வேண்டும்' என்று பிரார்த்திப்பது சிறந்தது. எல்லோரையும் அழைப்பதுபோல் அவரை 'சாப்பிடவா!' என்றோ 'சாப்பிட வாரும்' என்றோ அழைப்பது சரியான முறையன்று; 'அமுது செய்தார்' என்பதை 'அமி செய்தார்' என்று கூறுவதையும் தவிர்த்திட வேண்டும். இத்தகைய அரிய சொல்லை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடமே கேட்க முடியும். 'தின்றார்', 'உண்டார்' என்பதெல்லாம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவப் பெரியோர்கள் வழங்கும் சொல்லாகா.

கோயிலும் ஸன்னிதியும் : ஒரு நண்பர் 'கோயில்லே இன்று பெரிய உஸ்தவம்; வரீங்களா?' என்று என்னை அழைத்தார். பகவான் எழுந்தருளியுள்ள ஸன்னிதியைக் கோவில் என்றும், கோயில் என்றும் அழைப்பது சரியே! இவை அழகிய தமிழ்ச் சொற்களே! ஆயினும் கோயில் என்ற சொல் திருவரங்கத்திற்கே உரியது; திருவரங்கத்திற்குச் செல்வதைக் 'கோயிலுக்குச் செல்கிறேன்' என்றே கூறுவது வழக்கம்; திருவரங்கம் பெரிய கோயில் என்றும் சொல்லுவார்கள்.

நமக்கு நிதியாக இருப்பவர் அர்ச்சாவதார எம்பெருமான். ஒரு பெருமாளுக்கு 'வைத்த மாநிதி' என்றே பெயர். நிதியைப் பெற்றிருக்கும் இடம் 'ஸன்னிதி' பகவத் ஸாந்நித்யம் உள்ள இடம் ஸன்னிதி. மற்ற கோவில்களைக் 'கோயில்' என்று சொன்னால், திருவரங்கத்தைப் 'பெரியகோயில்' என்றும், கோவில்களை ஸன்னிதி என்று சொன்னால் அரங்கன் கோயிலை நம்பெருமாள் ஸன்னிதி என்றும் கூறுவதைப் பார்க்கிறோம். எனினும் கோவிலை 'ஸன்னிதி' என்று கூறுவதுதான் ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பெரியோர்கள் காட்டிய வழியாகும்; நாமும் கோவிலை 'ஸன்னிதி' என்றே சொல்லிப் பழகுவோமே[1] உத்ஸவம் என்பதே சரி; உஸ்தவம் என்பது தவறு.

திருமஞ்சனம் : 'கோயிலில் பெருமாளுக்கு அபிஷேகம் ஆகிவிட்டதா?' என்று கேட்டுக்கொண்டே ஒரு பக்தர் பரபரப்புடன் ஓடிவந்தார். அபிஷேகம் என்ற சொல் 'ஸ்நானம்' என்ற பொருளைத் தருகிறது. பகவானின் திருமுடியைத் திருவபிஷேகம் என்றும் கூறுவர். அருளிச் செயலில் ஊறித் திளைப்பவர்கள் அபிஷேகம் என்று கூறுவதில்லை ஆழ்வார் கண்ணனை 'மஞ்சனமாட நீ வாராய்' என்று அழைக்கிறார். ஆதலால் திருமஞ்சனம் என்ற சொல்லே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களால் கூறப்படுகிறது. பிறருக்குப் பொருள் விளங்கினாலும் விளங்காவிட்டாலும் பகவத் ஸன்னிதிகளில் (விஷ்ணு கோயில்களில்) திருமஞ்சனம் என்று கூறுவதே சாலச் சிறந்தது

திருமண் காப்பு : தாங்கள் நெற்றியில் அணிந்து கொண்டிருக்கிறீர்களே! அது என்ன? என்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவரைப் பார்த்து ஒருவர் கேட்டார். இதற்குத் திருமண் காப்பு என்று பெயர் எனக் கூறினார் அந்த ஸ்வாமி இதை எதற்காக அணிகிறீர்கள்?' என்று மீண்டும் வினவினார் அம்மனிதர். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் புற இலக்கணங்களில் திருமண் காப்பு முதன்மையானது. இச்சொல்லின் பொருள் சொல்லாமலேயே விளங்கவில்லையா? திருமண் தன்னை அணிந்து கொள்ளுகிறவர்களைக் காப்பாற்றுகிறது. திருமண் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குக் காப்பு (ரக்ஷகம்).

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் அநுஷ்டானங்களில் 'திருமண் காப்பு அணிந்து கொள்ளுதல்' முக்கியமான செயல். முகத்தில் திருமண் காப்பு இல்லாமல் இருக்கலாகாது. அணிந்த திருமண் காப்பை அழிப்பதும் அடாத செயல் கிழக்கு முகமாக அமர்ந்து, பிறருடன் பேசாமல், பகவானையும் ஆசாரியர்களையும் நினைத்துக் கொண்டு, (சில ஸ்லோகங்களை அநுஸந்திக் கொண்டு) திருமண் காப்பு அணிந்து கொள்ளவேண்டும். நின்றுகொண்டோ, அருகில் இருப்பவரோடு உரையாடிக் கொண்டோ அணிந்து கொள்வது பெரியோர்களின் வழக்ககன்று.

திருமண்காப்பைத் திருமணிக்காப்பு என்றோ ஸ்ரீசூர்ணத்தை 'திருசனம்' என்றோ பிறர் கூறினாலும் நாம் கூறுவது தவறு. ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்தில் பிறந்த சிறுவர்களும் திருமண்காப்பை 'நாமம்' என்கிறார்களே! இப்படிக் கூறுவதைத் தவிர்த்து, திருமண்காப்பு என்று கூறுவதே நன்மையளிப்பதாகும்.

ததியாராதனம்: பகவானிடம் அன்பு கொள்வது போல், அவனடியார்களிடமும் (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடமும்) அன்பு கொள்ள வேண்டும். 'அடியார்களிடம் அன்பு கொண்டு பழக வேண்டும்' என்பதைப் பகவானும் விரும்புகிறான். ஸ்ரீவைஷ்ணவரைக் காண்பதும், அவரது சொல்லைக் கேட்பதும், அவரை அன்போடு வரவேற்று உணவிட்டு உபசரித்து மகிழ்வளிப்பதும் நற்செயல்களாகும். இதையே 'நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே, நலமிக்க நல்லார் சொல் கேட்பதுவும் நன்றே, என்றார் ஒருவர்.

ததியர்கள் (அவனைச் சேர்ந்தவர்கள்) பகவானைச் சேர்ந்தவர்கள்; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். அவர்களுக்கு அன்போடு உணவளித்து, அவர்களின் திருவுள்ளம் உகக்குமாறு ஆராதிப்பதே ததியாராதனமாகும். ஸமாராதனம், மஹாபோஜனம், என்ற சொற்கள் ததியாராதனத்தைக் குறிக்கா. பலதரப்பட்ட மக்களை ஒன்றாக அமர்த்தி உணவளிப்பதும் ததியாராதனமாகாது. 'ததியாராதனை' என்று கூறுவதும் முறையன்று.

எழுந்தருளுகிறார்: பெருமாளுக்குத் திருவீதிப் புறப்பாடு நடைபெறுகிறது. இந்தத் தெருவில் பெருமாள் வந்துட்டாரா? என்று ஒருவர் கேட்க, மற்றொருவர் ஸாமி இன்னும் வரவில்லை என்று பதிலுரைத்தார். கேள்வியும் சரியில்லை; பதிலும் சரி இல்லை! பெருமாள் எழுந்தருளுகிறார்; ஸ்வாமி எழுந்தருளுகிறார் என்றே கூற வேண்டும் எனப் பெரியோர்கள் பணித்துள்ளார்கள். பாமரமக்கள் சொல்லும் வார்த்தைகளை அப்படியே சொல்லிப் பழகுவதைத் தவிர்த்து, ஸ்ரீவைஷ்

அவர் சிறுர்கள் தங்கள் பெருமைக்கு ஏற்றவாறு கண்ணியமான உயர்ந்த சொற்களையே சொல்லிப் பழகுவது நலம்.

கைங்கர்யம் : ஒருவர் அலுவலகத்தில் பணி செய்கிறார்; அதை 'வேலை' என்கிறார். மரவேலை செய்வதும், வண்டி இழுப்பதும் எல்லாம் வேலைதான்! வீட்டைக் காவல் செய்வதும், தலையின் சுமையை வைத்துக் கொண்டு அலைந்துப் பொருளை விற்பனை செய்வதும் வேலை தான் அடிமையாகத் தொண்டு செய்தாலும் சுதந்திரமாகத் தொண்டு செய்தாலும் வேலை என்றே கூறுகிறார்கள். பகவானுக்குத் தொண்டு செய்தாலும் வேலை! எல்லா வேலைகளும் ஒன்றாகி விடுமா? ஒருவன் நல்ல வேலையில் அமர்ந்து அதிக அளவில் பணம் ஸம்பாதிக்கவும் பகவானுடைய திவ்விய அநுக்ரஹம் வேண்டும்: பகவானை விட்டுப் பிரியாமல் உடலை வருத்தித் தொண்டு செய்யவும் அவனுடைய அருள் வேண்டும். நிறை செல்வம் சேர்ப்பவனுக்குப் பூரண மகிழ்ச்சி ஏற்படுவதில்லை; பகவானிடம் தொண்டு செய்கிறவர் மனநிறைவு பெறுகிறார். 'இவன் நமக்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டும்' என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் கொண்டு ஒருவனை நியமித்துக் கொண்டால்தான், பகவானுக்குத் தொண்டு செய்ய முடியும்; அதுவும் அவனது இன்னருளே! பகவானுக்குச் செய்யும் தொண்டினைக் கைங்கரியம் என்று பெரியோர் பகருவர். இதனை 'வழுவிலா அடிமை' என்றார் ஆழ்வார். பகவானுக்கு சேஷப் பொருள் என்று ஒவ்வொருவரும் தன்னை நினைப்பதே சிறந்தது. 'நான் கோவிலில் வேலை செய்கிறேன்' என்று கூறுவதைக் காட்டிலும் 'அடியேன் ஸன்னிதியில் கைங்கர்யம் செய்கிறேன்' என்று கூறுவது எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது பாருங்கள்! ஆதலால் பகவானுக்குச் செய்யும் தொண்டினைக் 'கைங்கர்யம்' என்று சொல்லுவதே ஸ்ரீவைஷ்ணவ மரபாகும்.

திருத்துழாய் : 'பூசைக்கு நேரமாச்சு; தொளசி பறிச்சுண்டு வா' என்று வயது முதிர்ந்த ஒருவர் இளைஞனுக்குக் கட்டளை இட்டது ஒரு நாள் அடியேனுடைய செவிகளில் விழுந்தது. துளசிக்குத் திருத்துழாய் அல்லது 'துழாய்' என்று பொருள். துளசி என்பது ஸம்ஸ்கிருதப் பெயர். 'பறித்துவா!' என்றால் சிறுவன் கிளை கிளையாகவே ஒடித்து வருவான். இது ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு மிகவும் விருப்பமுள்ள பொருள். திருத்துழாய் இலையாகவும், மலராகவும் பயன்படுகிறது! பார்க்கும் போது இலையாகத் தோன்றுகிறது, பகவானுக்கு மாலையாக இருக்கும் போது மலராகக் காட்சியளிக்கிறது 'மலர் பறித்தல்' என்பதற்கும் 'மலர் கொய்தல்' என்பதற்கும் பொருளில் வேறுபாடு உண்டு. மாட்டேன் என்று சொன்னாலும், ஒரு பொருளை பலாத்காரமாகக் கவர்ந்து வருதலுக்குப் 'பறித்தல்' என்று பெயர். செடியைத் துன்புறுத்தி மலர் எடுக்கக் கூடாது! மலரை விரும்புகிறவன் தன் கைக்கும்

செடிக்கும் வலி ஏற்படாதவாறு செடியிலிருந்து மலரை எடுக்க வேண்டும்; இதுவே 'கொய்தல்' எனப்படும். துளசிச் செடி தெய்வீகச் செடி. பகவானுக்குத் திருவாராதனம் செய்வதற்கே திருத்துழாய் கொண்டு வர வேண்டும். ஆழ்வார்கள் துளஸியைத் திருத்துழாய் என்றே கூறியுள்ளபடியால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகிய நாமும் திருத்துழாய் என்றே சொல்ல வேண்டும்; 'துளசி பறித்து வா' என்பதை 'திருத்துழாய் எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வா' என்றும் சொல்ல வேண்டும். நம் முன்னோர் மொழிந்த மொழி தப்பாமல் சொல்லுவோமாக.

அக்காரவடிசில்: அடிசில் என்பது அழகிய தமிழ்ச்சொல். இச்சொல் சோறு, உணவு என்ற பொருள்களைத் தருகிறது. நம்மாழ்வார் பகவானை 'அறுசுவை அடிசில் என்கோ'! என்றார். ஆண்டாளும் 'இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டி எடுத்த என் கோலக்கிளி' என்று கூறுகிறாள். திருமாலிருஞ்சோலை அழகருக்குச் நூறு தடா அக்காரவடிசில் ஸமர்ப்பித்தாள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் 'திருக்கண்ணமுது' என்ற உணவையே அக்காரவடிசில் என்று கூறுகிறார்கள். இதற்கு ஸம்ஸ்க்ருத மொழியில் 'பாயஸம்' என்று பெயராயினும், அக்காரவடிசில் என்றே நாம் கூறிப்பழகவேண்டும். அக்காரம்—இனிப்பு. சோளங்கிபுரம் மலைமேல் இருக்கும் நரஸிம்மரை 'அக்காரக் கனி' என்கிறார் திருமங்கையாழ்வார்.

ஸ்வாமி அடியேன்: ஸ்ரீவைஷ்ணவத்திலன்றி வேறு சமயத்தவர்களுக்கு இந்த வார்த்தைகளே தெரியாது. தெரிந்தாலும் சொல்லுவதில்லை. இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சந்தித்தால் ஒருவரை ஒருவர் தண்டம் ஸமர்ப்பிப்பார். தன்னை 'அடியேன்' என்றும், மற்றவரை 'ஸ்வாமி' என்றும் குறிப்பிட்டுப் பேசுவார்கள். நான் என்ற சொல் அஹங்காரத்தைக் குறிக்கும் அதனால், தேவர்க்கு அடியேன் தாஸன் என்பதைத் தெரிவிக்கும் முறையில் 'அடியேன்' என்று கூறுவது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் தனிச்சிறப்பு! அடியேன் என்ற சொல்லும் அதன் பொருளும் மனத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டால் உண்மையான ஸ்ரீவைஷ்ணவம் விளங்கும். ஒரு ஸ்வாமி! நூற்றாண்டு விழாவையும் (சதாப்தி) நடத்திக் கொண்டார். இவ்வுலக வாழ்வை விட்டுச் செல்லும் நாள் நெருங்கிவிட்டது; ஆஹாரமில்லை; பார்வை இல்லை; படுத்த படுக்கை! ஒரு நண்பர் வந்து அவரைப் பெயரிட்டு அழைத்தார்! படுத்திருப்பவர் நினைவு தவறிய நிலையிலும் 'அடியேன்' என்று பதில்

கொடுத்தார். வந்தவர் திகைத்தார்! என்ன! இப்போதும் அடியேன் என்கிறாரே என்றார்.

ஆம்! உண்மையான ஸ்ரீவைஷ்ணவம் மனத்தில் நிலைத்திருப்பதற்கு இதுவே அடையாளம். பெரியோரை அழைக்கும்போது ஸ்வாமி என்று அழைக்கவேண்டும்; பெரியோர் அழைத்தால் 'அடியேன்' என்று பதில் அளிக்க வேண்டும்.

நண்பர்களே! பழக்கமில்லாமையால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடையே சொல்லப்பட்டு வந்த வார்த்தைகளெல்லாம் உருவம் மாறிவிட்டன; சில வார்த்தைகள் மறைந்தே போயின! மீண்டும் இப்படிப்பட்ட அழகிய வார்த்தைகளை எல்லாம் சிறுவர் முதல் பெரியோர்கள் வரை நன்கு சொல்லும் காலமே நமக்குப் பொற்காலமாகும்! அந்த நாளும் வந்திடாதோ!